

ΙΝΔΙΚΤΟΣ

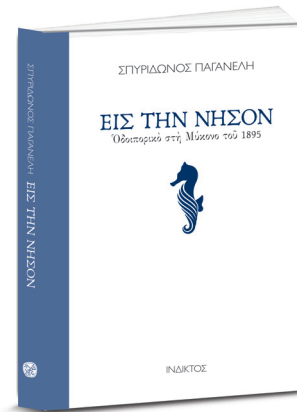
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΑΓΑΝΕΛΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ-ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ-ΓΛΩΣΣΑΡΙ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΥΣΑΘΑΝΑΣ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ: Μάιος 2017

ISBN: 978-960-518-444-5, Σελ. 144, Τιμή: 16.00€

Ο εκ Μυκόνου Σπυρίδων Παγανέλης (1852-1933) ήταν γνωστότατος δημοσιογράφος τής εποχής του, αλλά συγχρόνως και αξιόλογος συγγραφέας, αδίκως λησμονημένος σήμερα. Πέρασε τόν μεγαλύτερο χρόνο τής ζωής του στην Αθήνα συγκατοικώντας με τις αδελφές του Γλυκερία και Εὐγενία, παράλληλως όμως, πραγματοποίησε πολλά ταξίδια ανά την Ελλάδα, καρπός τῶν ὁποίων υπῆρξαν ἐπιφυλλίδες σέ ἐφημερίδες, συνεργασίες σέ περιοδικά τής εποχής του καί σέ ἡμερολόγια, καθὼς καί ἡ συγγραφὴ ξεχωριστῶν ὁδοιπορικῶν-ταξιδιωτικῶν βιβλίων, πού ἡ ποιότητά τους μπορεῖ νά συγκριθεῖ με ἐκείνη στὰ ἀνάλογα τοῦ Ἀνδρέα Καρκαβίτσα (1865-1922). Τέλος, συνέγραψε καί ρομαντικά μυθιστορήματα, ποιητικές νουβέλες καί διηγήματα με ἀξιοσημείωτη ἐπιτυχία. Χρημάτισε βουλευτής, πρόξενος στή Φιλιππούπολη, Ἔφορος στήν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. Ἡ γλώσσα στὰ ἄρθρα καί στὰ βιβλία του εἶναι μία αὐστηρὴ ἕως ἀρχαϊζουσα καθαρεύουσα, πού καταπλήσσει με τὸ εὖρος καί τὸ βάθος τῶν συναισθημάτων της, καί συχνά συγκινεῖ με τὴ λυρικότητα-μουσικότητά της, ἐνὼ τὰ θέματά του με ἐπιμονὴ περιστρέφονται γύρω ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο κλέος, τὴ ματαιότητα καί τὸ ἐφήμερο τῶν ἀνθρωπίνων.

Ο Παγανέλης ἦταν ἓνας ἀγνός, ἓνας ἀκέραιος με ὅλη τὴ σημασία τής λέξης, βαθύτατα πεπαιδευμένος πνευματικὸς ἄνθρωπος, πολίτης καί πατριώτης, ἀκριβῶς σάν τοὺς δύο φίλους του πού ἀναφέρει ἀνωνύμως στὸ κείμενό του, τὸν ἐπίσης Μυκονιάτη ἀνθρωπιστὴ ἔμπορο, καραβοκώρη καί εὐεργέτη με καλλιτεχνικὲς ἀνησυχίες Λαμπριανὸ Ἀμπανόπουλο (1824-1883) καί τὸν ἐκ Μεσολογγίου ὀρμώμενο, ἐξέχοντος ἠθικοῦ ἀναστήματος, σπουδαῖο πολιτικὸ ἄνδρα Ἐπαμεινώνδα Δεληγεώρη (1829-1879), πού γιὰ μερικοὺς μῆνες εἶχε ἐξοριστεῖ ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους του στήν Ἀνωμερὰ Μυκόνου τὸ 1862!

Τὸ ἀγνωστο καί λησμονημένο ὁδοιπορικὸ «Εἰς τὴν νῆσον» τοῦ Σπυρίδωνος Παγανέλη περιγράφει τίς ἐντυπώσεις καί τὰ συνταρακτικὰ συναισθήματα τοῦ συγγραφέα ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή του στὸν γενέθλιο τόπο τὸν Σεπτέμβρη τοῦ 1895, καί πρωτοδημοσιεύτηκε στήν ἐφημερίδα Ἐστία τὸ 1896. Εἶναι ἓνα ἀξιοπρόσεκτο κείμενο ἐξαιρετικῆς καλλιτέπειας, ἀξιοθαύμαστης γλωσσικῆς εὐστοχίας καί ἀκριβείας, γεμάτο εἰλικρινὲς συναίσθημα, λυρισμὸ κι ἀγάπη γιὰ τὴ φύση καί τὴ γενέτειρα, ἴσως ὁ συγκινητικότερος καί νοσταλγικότερος ἕμνος (ἢ καί ἐλεγεία), πού ἔχει ποτὲ συντεθεῖ γιὰ τὸ περιώνυμο, ἀλλὰ κατὰ μεγάλο μέρος λαφυραγωγημένο πλέον Κάλλος τής Νήσου Μυκόνου καί γιὰ τὸν χαρακτήρα τῶν κατοίκων της, «τῶν ἐξαιρέτων τούτων νησιωτῶν παρ' οἷς ἐναμίλλως ἀκμάζει εὐφυΐα, ἀγαθότης, φιλοξενία, καί ἡ φυσικὴ ἐκείνη εὐγένεια, ἣν οὐδεμία ἀνατροφή δύναται ποτε νὰ διδάξῃ».